

Naturläkare.

Minnet av mig värt att min man inte kan ha haft någon be-
röring med Anders Hansson i Hallaryd. Jag har
aldrig för hört eller sett det namnet nämnas
ö kan följaktligen ej heller någon nämnda mig
om tiden då han verkat men kanske kan det vara
på sin plats att i detta sammanhang nämna
något om de naturläkare som varit kända
ö som verkat under 1800-talet senare hälft.

De första jag hört de gamla som nu är borta näm-
na använde sig ju av både magi ö naturliga
medel vid sina ordinationer. Det var "Rödde
Hemma" ö hennes lärjunga "Stumms pågen" (som
kallad "Kluge Laro" ö Laro i stum eller bara
"Den kluge") som dominerade på 1860-70-talet. En
ö annan som redan ha hört av dem eller tagit efter
dessa metoder kan fullföljt traditionen ända in i
våra dagar ö omgivet sig med något av den magiska

Lup.
81.

som de k  t av dem. Så med Laveau i Yomb
vid slutet av 1800-talet o in i r  sta Tiden Cederst  
i Hedala o "Omman-mannen".

Beh  ffande "R  dde Harnas" o "K  mpj  gens" praktik
  r den f  r vår känd att k  a i detalj beskrivas. Jag
vill inte återge något av det myckna legend  riska
utan endast några konkreta första k  nds-uppgifter
som jag vet är samma men som jag nog nämnt
  ver i annat sammanhang.

R  dde Harna var båda kirurg klok o natur-
läkare o ordinerade eller b  tade med m  gi både
människor o djur o k  a min mor på 18  0-talet
fick ont i ett finger o det enda s  ndst f  r  rnades
lydde hon omgivningens r  d o gick som så många
andra den långa vägen p  n Thunps sockens syd-
läns till R  dde. Med en rakkn   skär den klok
ut något i fingeret. Någon slags lindring   r m  stas
tänktes på en sn  p utan givetvis v  rskade det

något för ögonen på men men han hörde dock att
den kloke sa: "Ja nu kan du inte se de men här
kan ja de på kniven. De e gynnabidd, de e väme
än eder, de hadde gäd bidd fär bidd ti du
hadde blod äro me din vän (eller arm?) jag vet
inte om min berättelse för henne att ^{han} passade en lam kvinna
i måste gå till kyrkogården i somrads dag i leken i denna
möjligt är ja att den kloke förhört henne om sådant. Det
enda var emellertid bröta, fingret läktes i intet blev
synligt spår, men nog minnes hon den se-
ren, den enda han gjort till någon klok, så länge
han levde; han var född 1844 o dog 1926.

Min svärfar skickades en gång i sin tidigaste ung-
dom, han var född 1855, på ett föräldrahem i
Sillisjö i Gårds förs rikens sydöstra län, till
"Rödda Harna" för att söka henne för en kvinna som
var till synes dödsjuk o låg utan orka resa sig
när han var sig av den långa vägen. Honna gick

hans frälsningar övar oroliga för sin briga var fridust
skulle bli ganska kända för Torparfolket. När
Ola kom fram i framfört sitt ärende vet jag inte
då det var det gärfulla som kände som han
att helt domma när de berättade där. Glamma
sade nämligen: "Nu ses brigan sig," i när Ola
sint omside återkom till hemmet var brigan
fisk. Precis vid den tiden den kloke sagt de ord
hade brigan alldeles ofriberett rest sig som om
att under skett. Under hade skett inför deras ögon
dessa är ingen listma i värfen berättade som det skett
måga frimlingar fanns inte men jakts stod fast.
Historien som visst för knippas med både Glamma
och skumjäger men som nog påmer till Glamma till,
som var mera Talför, om de som kommit för att
djos gick då han sade när de kunde därifrån:
"Gå nu ut och se på vad di vältur," i när de såg
hjulstilla ar vägen i denna stälpa i diket,

vet man ju inte om den är trovärdig men nog ha
en gännen generation trott därpå.

Ätt tycks alla blöta av Rödde Harnas skola
ha haft gemensamt, från skolas prägar till leder-
kolan, sedan att för att arbeta en mottagning
ö helt dra sig tillbaka i låta polhet vänta till
anden åter fall på. De troende antog det var
på ett på frimysel av sin hemliga frimiga
att bota i de i det färdolda, de andra trodde elakt
nog att det var på att himma gammal spinn
på reda på så mycket av de väntandes privatliv
ö. de att han kunde blaffa därmed, man nämnde
både Tittinäl i loftet ö frögnarna bland besökarna
när det gällde Lars Skarlundson.

Nog av många rökte i årtal utan att förtroffa
på obotliga sjukdomar ofta utan att en enda gång
ha haft personlig kontakt med den kloke, buden
gjort fäst med ett ansvär plogg flera mil på be-
talning

ö beläffade i bedrog ofta även då de kunde ha
ordinationer så väl att de kunde behålla pengarna
i förningen i vänta på bättre vägen ö ända
komma tillbaks med en trovärdig ordination. Så
gjorde en kvinna här som gick bod för en lön kvinna
med trafik. var så stor att bedrägeriet blev all-
mänt känt, och trots att alla utom den sjuka.

Ovsmattning på vägen eller vid målet kunde till
ordningen då många var långväga ipån, ända
bröt på stället. Längst bort på östern kom man
berönde till stann med skickelbud. En tjänst
som sett Lars under behandlingen av ett sådant
fall då man kommit därifrån med riktiga gävar
i ett plagg som varit av en sjuk berättade att han
medan han vred ö vände på plagget så i minnena
de: ja, han har misst ut i sina Tenn, han har mi-
ed ut i sina Tenn. Men nu ligger de i sinnes
Tenn. En parallell till Harnas behandling av fallet

med brigan alltså men för den som kunde på med
okänt resultat. Folk från Jämsås inte gär-
na ensamma genom Bosebjer, där en luffar kolo-
ri fanns, efter mörkrets inbrott, åtminstone
inte på sig till exempel alla Rödde då de hade
något av både med sig pengar eller annat.
Och där även annars en luffadens när de passer-
at denna plats (det var dessa luffare som stod i jäms-
as man i Lindby, en luffadens jag följt skildrat). Stället
övermattade man då i någon pedlig stuga.

En fiskare Levea i Vornst skall ha haft en
omfattande praktik fast ej så mycket från Jämsås.
Doch vet jag en grannskone här som sade mig ha
blivit utfod av honom på binnikemark på 1880
eller 90-talet.

Cederholm i Brunnarumens vidskäpta praktik
ligger så nära i tiden att det är allmänt känt o-
jag vill endast bifoga att den föres vilde mig kunnat
ut.

Så kom nu jag då till den andra kategorin av
folkliga, "vete-låda" läkare, naturläkarna,
de som bände sig mycket illa berömda om man
plandade dem ihop med "di blöge". De framträdde
då med räsor att de endast brukade naturliga
medel i var inte några "svacksabare". Denna
benämning har nämligen bland folket varit liksom
en hånfull betydelse än man nu tilldelar den.

Här i orten i öster i mitt föräldra hem kallade man
Olof Kiisteron, man som emellan kallades han
"Hultig" - "Horti". En kungsmann, hans släkt som han
dock inte ville kallas vid (så var det med så
många kungsmann då, barn som inte gick in i
kungariket ville inte kallas vid kungt-namnet
men det kändes med dem ändå). Han var lantbrukare
i hede i Boringe & var enast religiös (från
Missionsskolan) & nekad aldrig att följa med lundens
videt än var om det så var mitt i natten men han

ordinerade påmsst för djur. När han kom hemde
dock även husets folk ö fruktiga släkt i gamla
hemma fram med sina brämpor i vidgade man
som ordinerade kan även för dem as sina minjor
ö medikamenten, kan var dock angelägen att påmsst
tillsvisa till läkare ö sjukhus. Då ordinerade han
att mig en blår vätska som skulle drypas på ljassan
när jag var 12-13 år gammal ö pligades as kända
väsk ö yssle. Det enda försvann ö kom aldrig åter.
Han ansåg det onda som ett förbud till blekhet ö ättrig
ing även att i sig fak bota den något som dock aldrig
bättreades.

Min mor som då var. rekelskiftet var omkring 50
år hade en påmsstvolst i bröstet så långt framskrit
den att den ästadkom vära plägn ö vi nödgade henne
att vira den så vi inte kunde förstå henne att gå
till doktorn, han ansåg sitt öde beseglade. Sedan denna
man konstaterat att det inte kunde vara annat än

bräffa & frigåver midgat hemme at resa till sjukhus
brorde han hemme bot men inte för alltid, det
reda kunde komma igen för eller senare. Men
jick då något att minja på buntar & nästan
omärkligt men såhelt förminskades den allt mer
& efter en lång tids pitigt minjande, kanske ett
helt år då flera flaster hämtades var den helt borta
& den förlor borta i många eller till hem i brian
år 1920 till jick en stot för bröstet då den kom åter
& då blev opererad fast för sent, han var då också
nära 80 år. Sminjans sammansättning förlor en hemlighet.
Denne man var allmänt aktad & respekterad & det
var nog mer för att hjälpa än för tjänsten.
Han försäkrade stugvärme & maten & följde med
när man med hästkjut kom för att hämta kom
hela mitt väg igen. Hans Fika var låg & smitt
& d. var givetvis utestätt. Kamfer & terpentinmängd
& dyvelträckodn kunde till den "Matti" nämligen för
djuren

Han flyttade på gamla dan till Tjelleborg i "Hortien"
olja eller smörja för ledshador, stötur o. d. kunde till
mångas besvär och dess sammansättning var känd
så vem som helst kunde köpa i blanda till den, så
ännu för att på december tillbaka. De andra med
cinema lagade han till sjöat allt vad jag vet.

Så minns jag från min tidigare barndom, omkr.
1895, hvarskt något yngre, en äldre man, jag tycker
man kallade honom för "Linderöds - mannen". Han
kom långt bort från (troligen var han flyttad) &
var nog kallad till för ett svårt sjuk barn sjuk,
& det var i detta barns föräldrahem han tog emot alla
de andra som då passade på att röka honom. Sjöat
var jag en lång, klen & gämlig som ett därtill omhändert
unge på 6-7 år som det möjligtvis kunde vara
något fel på just jag inte var egentligen sjuk i sig
var fallet med flera av de som det röktes för både
barn & vuxna. Nog är, jag minns en stuga, full

Julk är folk, där samtliga talade om sina besvär och
sa sig men alla väntade på förhållande hos denne
man som nog ingen av dem sett. Självt var jag rädd
ö minns inte av undersökningen, förhållanden
skred en mig helt färgen. Skrädder som jag inte
jag var i något bestämt upplåtande kunde jag inte
av men jag väntar för att vi alla engas som var med
var att i samma som skrofulära enligt gubben diagnos
något av de minns jag inte men det kan ju ha
företagat mig ovetande, därmed minns jag väl
att far fick lösa ut en led laddning med medi-
cin flaskor av alla färgerna i dimensioner med
större etthet där patientens namn löser
ö sikt för intagandet eller användandet stod angivet
sländes stod nämligen kvar, mitt kan många år
pass. Tiden som ett minne av en dumhet som begått
skall var så vederbörligt ö möjligt samt oläsligt alla
annan medicin till slut smak ö konstant att

det var absolut omöjligt att fortsätta med den
en bröja med när man väl fått bröket av en flaska.
Fick man i sig på sig därav 1 eller 2 gånger var det
totalt slut, de obeskrivliga ödöerna som minsta
allt påminde om drögen man kunde till minns jag är.
Barntid mannen kallade till sig i de övriga patient-
terna gjorde som vi endast en gammal kvinna höll
ut i tyckte sig bli bättre i efter någon tid, kunde
något är, blev mannen alltså kallad till enbart för
hennes säkerhet, ingen annan intresserade då för
kronen. Klar blev till denna kvinna i ett hus ges
me till oss i min för skjutsade kronen på i till
stationer i kan sitta i vår stuga i väntande på att
skjutna skulle bli färdig utan att se på oss eller
göra att enda ord eller blick om att kan frut besökt
platsen i när man sade att man frut solat kronen till
ingen mytta kan sade kan endast (som samut var) att
man då inte följt ordinationen. Ej heller under tiden

yttrade han något eller löste de om att han varit pati-
enter här, han ställde sig helt påstående i förhållande
till det färdiga på att man var mer att inhämta om
denne geminne naturläkare.

"Kykulla-mannen" förefaller att ha varit av öfver-
Hösten som typ i på samma tid men omfattning
en av hans praktik var jag intet af heller var jag
proportionerna mellan djur- & människors ordinationer
alla om det på det sättet gällde människor.

Det förefaller som om dessa läkare då, på 1890-talet
i vid rikets hufvud i regel åtminstone gav sig till
att undvika att gå i vägen för de legitima-
de läkarna när det gällde inväntas i vidare sjuk-
domar. Benbrått, ledsbador & andra olycksfall i
sjuka ben däremot fanns det flera folkliga sjuka-
lärda "doktorer" som öppet utövade praktik-
ben-
läkare". Somliga av dessa utlämnade sina recept
på några oljor eller liniment så som om liakt

kunde köpa dem på apotek. Andra lärde dem hem-
liga ö utlämnade dem färdig beredd. Sin verkliga
karaktär i rimmetag dölde de ofta under en bark
ofta som ingav respekt. Detta utövade ej minsta
inflytande på deras praktik som för flera var
mycket omfattande. Dessa fältskärer, som man
nog skulle kunna kalla dem just de ju ingen rätt
kände till denna titel ö ej heller fick dem as folket,
voss något flera än jag känner till men jag vill
nämna något om dem jag varit berättas om i frista
hård.

Först vill jag då nämna studus Persson i Flytleby,
som hade en vidsträckt praktik under senare delen
av 1800-talet. Han sökte framst för bebrutt, ledskä-
da sjuka ben o.d. men utövade även fullständig
fältskärs praktik & ansågs som mycket framgån-
grik, men man fick inte bli förbluffad om man möt-
tes av ett: "Va vill Du?" när man kom till honom.

nytt örländig. Träsketen var nog där blott ett sken-
ellin värfen siktade honom i sin ungdom, senare de-
len av 1870-talet, för en skroflöt där som höll på
att påta bort ena näsringen & som han fört siter
låtense för utan resultat. Efter lång & mycket
mårstram behandling hos dr. P. Löhles det så mi-
ningom så väl att det framdeles krastad under
en knappast skönbar försämpling förminskning
av näsringen. De som sett honom när på det var som
störst trodde att hans öde skulle bli att gå röst
genom livet som så många andra med sådana
sår vid samma tid. Studens Person utövade sin
praktik ännu på 1890-talet & nog till sin död.
På 1870-80-talet levde i Böringe sockens norra del
en kvinna som gick under benämningen "Glömbjer-
skan". Hon tog veder rätt i lappade ihop benbrott.
Om hon även utövade annan praktik är mig inte
bekant. Till henne hörde man, när man som

liten 3-åring brukt underarmen så hårdt klagade
klapp åt galen häst, från Lillesjö vid Gårdsbo och rikas
södra gräns på inredan av en granna som med en
gång fäk lappat ihop en brukt ben som denna kvinna
sådant det nu blev. Denne man följde med som vägi-
rare. En kunde att vita i var lude lindringen vid
de olidliga smärtan när en bruten larm dröjs till rätta
från barnet såväl som från den vuxne. På sjukbedes
larmen o efter viss tid skulle besöket upprepas då
frånbandet skulle tas bort. Var det då vägrunda
ansågs allt gott i väl, men det förefaller som det lika
långt kunde hånda att det låtsas fel o då bröts det
utan vidare upp igen, så i detta fall, barnets arm
bröts ännu o fick läka ihop på nytt. Trots detta
konstär varken men eller ryttbart fel.

Som ett betydande exempel på hur det var med ped-
iatriken på vågarna i den glesare befolkade byggen.
Om vi kan kalla "sko-böjden" ännu så rent som 1885

vile jag nämna att när dessa oroliga & larsna folk
på natten kunde hemåt antastades de av ett druckit
sällskap som liksom hästarna & postrade på att bisbjuda
na på sprit, någon skum bryg skulle finnas i närheten.
Den fruktvännde grammen hade vid anfördes hemifrån
tagit med en slavo (den tygga delen av en plöjel) i
vagnen, något som man undkar över men en fristhet
ömlentia frivarn kan i närheten när verklig
para bestade. En är det anförande sällskapet var
inte mera beredd än att få syn på den angri-
liga mordern med det rika barnet & visade att
de skände att passa på & köra så fort hästarna
kunde springa när kan uppehåll & avända de
andras intresse ett ögonblick. Det lyckades i
de kom hem var frivarnen också hemma, kan
hade tagit en gånvåg. Andra gånger kunde de
välja tiden & färdas den ärliga vägen vid dagstjär-
men den resan minde & & talade om så länge de hade
de gamla dag 1939 & 1941.

ACC. N:R M. 12000:19.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

I Örsjö verkade, också i stort stater år 1801 Taler
Jakob Resmussen, en man av samma Typ som
Anders Persson öfver vad jag tycker mig finna
med samma metoder ö samma klienter i med
minja o.d. var sammanfattning kan behåll
frå mig själv. En gammal kvinna till var som
var värd för honom i en till honom behaglig i
hans praktik ö även till något kunde ibland
få att "ta på ren" hos gramma ö värmare intress
hans metoder ö med användande av hans
minja som hon tillbedde själv ö även delade
med sig av men var sammanfattning även
hon höll hemlig, till god vän men än var med
hennes, man kunde få minja, men inte recepter.

En annan man som kallades "bentänkarna" till är
skillnad från andra med samma namn ö som nog
endast behandlade bentänk ö ledskadn var An-
ders Hansson i Torsjö (Torsvik). Han hade också

vid samma tid, kanske något längre sin praktik.
Det var ^{en} regel med få undantag att man vände
sig till sådana praktikanter i ej till de legi-
timeerade läkarna eller sjukhusen vid be-
öfundsbedömning, man lyfte punkten öfver viljan
mot läsaften öfver helle under en i regel bär-
ligt behandling för föddelen att få stanna hemma
öfver eller mindre väl lyckades för också dessa
doktorer i regel öfver deras lyfte gick ganska vitt omkring
stora barnmorskorna voro ibland folkets frög-
värderade hjälpare vid sjukdoms fall både in-
öfver utträdet. Främst bland dem jag hört nämnas var
"Mrs M": "Wallösa", också under senare delen af
1800-talet. Den sökte ganska vitt omkring öfver man hade
sin förtroende för henne öfver helle af henne. Det var
nog uppenbart som var hennes styrka, så förtroendet
till fru Lindloff. Ibland vände man sig gärna
när man hade borden öfver andra lifvande skommar

ö jag minns hemmets ordination för bolder "Stora
mjölsbrännare" som man kallade stora bolder ö
karlsbrändlar. Först brunn ö vetenskaps samman-
arbetat till en salva som lades på lappan för att
dra till rätt. På råmjölsgröt som ytterligare
dragplaster, ö när värt var utdraget ö även
"bulla-moeren" d. o. s. den tjocka limma som om-
givet bolder dragits ut en läkande salva. "En
Lindroffs mjöls" expedierades ö skickades apo-
tek som hade receptet 1890 talat ö inen 1920.
Mågnat mjöls. Barnmorskor ö även andra
mindre bemärkta kvinnors praktik i en ö annan
kvinnas bland folket med lust där för samla de
örter som trädde ö användes till och hållet som
läkemedel för magvärk, förkyllning ö som feber-
stillande ö rosthidande medel innan den egentliga
mjöls ö ibland också för omgivningen, dock i tid jag
känner i så ringa omfattning att man inte kan

Tala om praktisk. Det var bekant att det ofta var
de s.k. läsa~~re~~ kvinnorna som kom med råd
medel o väl samtidigt med bibelläsning o andakt
där någon var sjuk. Och det under 1800 talets sekun-
d hälft. Religiositet o cabulism tycks båda
dessa ha varit ihop med dessa folkliga läkare.
Att antingen eller förefaller det som oförenli-
gar man tillbaka till tiden vid mitten av 1800.
tallet o att 20 tal år framåt så var det då mest
vanligt att man ejade samlade läkemedel. Man
plockade bär i örter i beude drage o hade i hem-
men ett förråd av: matros, fläder (bär o blommor), enbär
(gröna o mogna), kamomile o coltsko, vitlöke o löbsticka
o var även giftiga växter. När man så därtill kom
i betraktande att husapoteket kompletterades med
ett otal medicamenten på apoteket i staden så
var man riktigt rustad på kampen. Jag vägar
någ knappt på att manna något om apoteks-
varma

de bland de folkliga benämningar jag då måste
använda nog vi kan vara olika benämningar
på samma sak. Den tidens apotekare visste
vad det skulle vara när man begärde: Talsamma-
kraft, stink-spiritus - spiritusae olje - sasse parolje
ren-och spikolje - diaveltrickje - bomfäst - Terpent
rikabalsam, spansk-flua, plåster med olika benäm-
ningar mycket annat dessutom. Men kan nog nästan
säga att det då fanns något av en katmläkare
innan varje familj ämnade när det gällde
enklare sjukdoms fall under denna tid
Med åderlätning, koppning & iglar samt Tand-
utdragning sysslade dels ordinarie vaccinator
och i barmvårken, dels andra som slagit sig
djupa i de hade gått om patienter delvis in i bör-
jan av 1900-talet då det på många parter som
att spånkornligt att bli åderläter med bestämda
intervaller. När den tiden kom blev de inte sig

Eig. njälra fröan de blivt befructa på en viss brän-
tillst blod genom äderslagning eller hoppning det var
på den nästan en naturlig sak. Skärpa hade en flask
med iglar stående frän vid bekrota upp ö applicera
ntanga under eller inuti munnen vid Tand- eller
huvudvärk, något som nästan undantagslöst på-
sökt av den generation som nått medelåldern vid se-
kelbiftet. När iglarna släppt taget tyckte man
dem så att de åter gav upp blodet o så släpptes de
åter ner i en flask, att stö salt på dem o på så
sätt på dem att spy upp blodet ansågs för djurplä-
geri o i regel var man mån om dessa "hunddjur" som
man köpte på apotek. Tid jag levde om. Alla utan
undantag ansåg iglarna för vanligtiga djur som det
var något av njäl övaximelse att låta släppa in i
munnen på sig o många vunnade därvid.

Blond "Tandläkare" vill jag nämna "Käle-smen"
(namnet bortglömt) i Hönshage, Grinby församling

Han arbetade med verktyg som han själv till-
rekat i om hans tillvägagångssätt berättade
min mormor, som varit hos honom i sin tidiga
ungdom vid slutet av 1860-talet, att han först
skär runt den sjuka tanden i redan skulle bär-
da upp den med sin hemmagjorda Tång allt
medan en god vän till henne som var med
skulle hålla fast hennes huvud. Tången ~~släppte~~
slant gång på gång & till sist sprang hon upp
& ut därpå i när hon kom en bit på hemväg
ryckte hon själv upp den delvis lösbände tanden
& lovade mig själv att det var både första & sista
gången hon släppte Håle-smen i sin mun.
Därmed man antyder också när det blev något
fel med en ho som skulle kalbra i det ganska
vitt omkring.

Engelska sjukhus & sköterska sade man här,
utgör ett kapitel för sig i de mest anmärkningsvärda
sinn.

ACC. N:R M. 12000: 26.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

mest kvinnliga, hade så vidskäckt praktik i år
så kunde att om den är intet att säga. De hade ju
patienter (i var vår delvis är) på lilla landskapet
ingen väg var varit på långt mer det gäller att få
bort på denna sjukdom. Men har allmänt tänkt
sig in blandning av naturliga medel i rymt och i
det gäller "skövern" som utgör allmänt för ansägs
på att lyta = fel i dräkt förhet i modervägen genom
moderns ofrivilliga vållande. Det ansågs nämligen
att skövern kunde byta ut hos människor intet
40 år äldre motsvarande graviditetens förlopp
7 den beokan modern i dräkt sitt barn att lyta i det
levnadsåret som det till utbrutt, så med 7 ee.
engelska sjukar i i ~~skövern~~ eksem. m. fl.
Jag vet ju de legitimerad läkare ännu på
1880-talet deklarerade sin ofrivilliga att bota
engelska sjukar i hänvisade folk till dem som
ansågs kunna bota: För det gick de rika nägon annan.

Att äta hos katten i grist av mis slags mque-
dienser var tid man kunde få av vem som
hållt ö de försöktas också men fruktade man
på att alla sjukdomen eller man blivit avvisad
från läkaren. Vände man sig i regel till någon
som hade rykte om sig att kunna bota. Där
kom åter en blandning av naturliga & magiska
medel fram. Öter & mätningar med träd som
beands runt lemmarna & redan skulle brännes
upp, minjningar i fastbindandet av påsar med
desger & det är nog på en i dag & som sådant
en rista rest av de klokas ordinationer. Efter
Beiggen i Parits iro rjötand i Phurup rskem
är nog den rista just här i närmaste grannska-
pet som använt mätningar, in på 1920-talet.
En man som med avsikt eller ofrivilligt bragt
någon om livet ansågs också ha fått frimågan att
bota engelska sjukar & jag vet jak från så vitt

skilda tidpunkter som 1880 talar i omkr 1910 och
12 då barn douches vatten in handen på en sådan
man i i båda fallen bodde mömmen. Jönabergs Trak-
ten, att det kan vara samma man är väl dock
fjög troligt; det var barnet jag vet om, det sist-
re från Klostret i det äldre fallet var min
man som avvisats från läkare som ovan nämnts
läkaren var dr. Nilsson då i Skum redemera
provisialläkare i Stadsströ i därtill med dr.
Kog som med ett ansigt ofelbart i båda de barn jag
kört om blev verkligen friska o utan men. Skam-
rade man, för jåk illa berod man kan ställa sig
villigt till förstående. Vad skulle meniga man
tro när läkarna ställde sig tvekan i sådana fall.
Lommes hörmans tal om ängslningar som rykten
i ovärdeliga mediciner från fjärran land o
konstaterande av sjukdomen jämbäl hos fräl-
se som är med barna är så nytt o allmänt känt att

inte är något att nämna, jag kunde det av grannens
som fått sidans bekräftelse för ett par år sedan. Lomliga
tro blint modan andra misstänke rätt i andra
redovärdiga ingredienser.

Till sist ämnar jag ingenting kunde så
sara en naturläkare som tog avstånd från
all bantning & mystik som en man jämförde
honom med de bliska & mer märke nya gina
utbildnad när man hade med naturläkare än
gina. Med krocksalvare har man här menat
sidans inte tog avstånd från magin, natur-
läkaren ansågs inte för krocksalvare.

Jag har med vilja helt utestätt handpä-
tågarna i sidans som ansågs ha för många att
läsa bort sjukdomen de de för utgåva i kate-
gori för sig som inte har yttre mig om de jag
saknat all bekräftelse med det riktiga folk.